

Mesélek Nektek

Hazaküldtek

Gyanús voltam magamnak, de azért mentem, hátha.

Jó korán, taxival, hogy gyorsan legyek túl a vérvételen, és megehessem a magammal vitt reggelit. De a nővér elhajtott, üljek csak le, szépen megyünk sorban, szól, ha rám kerül a sor. (Ez egy külön mutatóványa a betegeknek, mert tulajdonképpen 8-ra kellene menni, bár 8-kor van a vizit is (?), de már, hajnali fél 7-kor sorakoznak a páciensek, velem együtt.)

Jó, lehuppantam a fotelba és vártam. (Nem nyugodtan!) Egyszer csak jön értem a Józsi! Jöjjön Aranyom! Aranyom ment! Elrendezkedtünk, megvitattuk, hogy még mostanra se lett vénám, nem baj, és ami ellen annyira tiltakozott, hogy a „kézfejét nem”, mára bevált módszerének tekintette, elkötötte a karomat majd jó szokásához híven elkezdte ütögetni! Józsi az előbb megkérte a kezemet és most üt-ver? Hja! Az asszony verve jó!- így a Józsi. Apád füle!- így meg én.

Természetesen nem jött semmi, de nem adta fel, tekergette. Azért se szúrom meg még egyszer! Jól van Józsikám, de itt halok meg a székben! Miért, fáj! (Á dehogy.) Odaintette az egyik új nővért: nem merem elengedni a tűt, ebből a pozícióból, cseréld a csöveket a lábam között! Nagy derűlség közepette vérvételi „trióban” végre sikerült. 12/1 (szoba/ágy) mehetek!

Mire átöltöztem, már tudtam, hogy nem maradhatok ott, olyan piros lett a lábam, mint egy tűzgolyó. Fene egye meg! Bár tegnap este lett a pocakomon egy kis gyanús piros pötty, de az Imre azt mondta, hogy ez nem „AZ”.

Annyira hisztizek és annyira nem akarom ezt a „kórházasdit”, hogy előidézem, magyarul én okozom magamnak a bajt. Hát ezen nagyon megsértődtem, ilyen gyulladást nem lehet akarattal előidézni, különben is szeretnék túl lenni ezen az egészen.

A szoba nem volt üres, egy idősebb hölgy ült az ágya szélén, de a bemutatkozáskor, azt mondta, mindjárt megyek haza. Egy jóval fiatalabbnak látszó férfi is volt vele, akiről nem tudtam eldönteni, hogy a férje, vagy a fia. Mind a kettőnek megfelelt volna a pasi. Később kiderült, hogy a férje, de már nem csodálkoztam annyira. Azután készítettem Róluk egy fotót, mert még délután 2-kor is a képen látható módon ültek egymás mellett.

Nagyon cukik voltak és remélem nem vették észre a műveletet, a telefonom le volt halkítva.

Amíg el nem jöttem a Józsi vicceskedett velem, hozott

reggelit is, pedig az nem szokás a felvételis napon!
Nehogy már éhen haljon! Ki fogok akkor szurkálni! -
mondta. (Cserébe neki adtam a vacsorámat.)

És hozott ebédet is, finomat! Mint tudjuk a Kékgolyó
utcai kórházban a Nagy Levin a főszakács!

A menü:

Őszibarackból készített hideg gyümölcsleves
Burgonya püré. Isteni finom puha, omlós szelet karaj,
rajtasült töltelékkel, cékla
Kivi

Nagyon fincsi volt minden.
Kivételesen hazahoztam a tálakat, mércének! Ennyit
ehetek, nem többet! Kíváncsi vagyok!

Hamarosan megkaptam az elbocsátó szép üzenetemet,
taxit hívtunk és hazajöttünk!

2018. 05. 09. szerda